

Dette er imidlertid en Kundskab af en ganske anden Art end den, han vilde have, hvis han havde set ind i denne Mands Bo og set, hvorledes han opgjorde sin Status. Der er derfor her en Almindeliggjøre, se, som er farlig, og det er dette, som Grosferersocietetet har betegnet med Udtrykket „en uberegnelig Tid“. Dertil kommer, at der er et noget forskjelligt Forhold tilstede med Hensyn til de Former, under hvilke den Betaling, der skal kunne kræves tilbage, er sket. Er den sket, ikke ved en virkelig Betaling i rede Penge, men ved at give Pant, da er der allerede en større Mistanke om, at Parterne vidste, hvorledes det stod sig, men er den sket ved ordinære Betalingsmidler, i kontante Penge, saa kan der have været en Frygt tilstede for, at det ikke længe vilde kunne gaa for den Paagældende, men der behøver slet ikke at have været nogen sikker Formodning om, at det vilde komme til en Fallit. Dertilmod den Mand, som har modtaget Pengene, kan sige: Vi maa behandle denne Mand, som om han ikke skulde gaa fallit, thi der er en Mulighed for, at han, hvis han behandles lempelig, og der ikke sker nogen Uflaat, kan ride Stormen af. Idet jeg altsaa fuldstændig billiger Paragrafen, forsaavidt den gaar ud paa at statuere en Tilbagekrævelse i de Tilfælde, hvor en Betaling er sket kort før Fallitens Udbrud under saadanne Forhold, at man af særegne, dette Bo og denne Skyldner vedrørende Omstændigheder med Sikkerhed kunde forudsæ Falliten, tror jeg dog paa den anden Side, at der nødvendigvis maa kræves en Tidbestemmelse for, hvor gammel den Betaling maa være, der skal kunne kræves tilbage. Jeg har tænkt mig, at man kunde tilføie en Bestemmelse omtrent saaledes: „Dog skal en Betaling, der er sket i rede Penge ikke kunne kræves tilbage, naar den er fuldbyrdet 3 Uger, 1 Maaned eller, om man vil, 14 Dage før Fallitens virkelige Udbrud. Kommer en saadan Bestemmelse til, vil en stor Del af den Usikkerhed forsvinde, som man ellers beraaber sig paa. Ikke blot forsvinder det Trykkende, der er i at have modtaget en virkelig forfalden Gjæld og dog at skulle være i Usikkerhed om, hvorvidt man ikke bør give Pengene tilbage, men ogsaa

bortfalder for en stor Del det Hensyn til Kommissionshandelen, som er fremhævet i det Andragende fra Grosferersocietetet, der er fremkommet her idag, og det har glædet mig, at jeg i det Dieblif, jeg forlangte Ordet for at udtale denne Tanke, hørte, at den samme Tanke har været tilstede i Retskommissionen. Den faldt der for Hensynet til den fuldstændige Analogi med Kriminalloven, idet Kriminalloven ikke bestemmer, at Straffskylden skal være indskrænket paa en saadan Maade. Det forekommer mig imidlertid, at der her indtræder et meget forskjelligt Forhold. Straffen bør ubetinget træffe den, som virkelig har fuldbyrdet den forbryderiske Handling, men her, hvor der er Spørgsmaal om den, der har modtaget Beløbet, gjør der sig et andet Hensyn gjældende, nemlig det, at man ikke bør lade Handelsforhold og Kontraktforhold være underkastede en langvarig Usikkerhed. Der maa her være en præklusiv Frist, som gjør, at en Handel, der er afsluttet en vis Tid før Konkursen, ikke længer kan komme under Spørgsmaal, og naar en saadan Bestemmelse kom til, tror jeg, at Paragrafen vilde tabe Meget af det, som anses som betænkeligt.

Siden jeg nu har taget Ordet om Hovedsagen, maa det være mig tilladt at tilføie et Par Ord om Redaktionen af § 25. Jeg tror, at denne Paragraf er uheldig affattet i en vis Henseende og navnlig derved, at den Person, hvorom der handles, er betegnet med et Navn, som ikke tilkommer ham. Det hedder nemlig: „Naar nogen Fordringshaver i Genhold til de foregaaende Regler til Boet skal udlevere det Modtagne eller dets Værdi . . .“ Jeg tror ikke, at den Mand, som man her tænker paa, rigtig kan kaldes Fordringshaver. Som Fordringshaver kan kun betegnes den, der har en Fordring paa Konkursboet, men den Person, der her er Tale om, er ikke i den Betydning en Fordringshaver; det er en tidligere tilfredsstillet Kreditor, en Kreditor, som har faaet sin Betaling, og som først derved, at han ifølge § 24 vinges til at tilbagebetale, hvad han har faaet, bliver omkøbt fra en tilfredsstillet Kreditor til en Fordringshaver i Konkursboet. Han har jo faaet sine Penge, han melder sig ikke som For-